

(המשך מעמוד 39) יכולנו לרבר איתו. אי אפשר לרבר עם מי שיורה. אלולא היינו פועלים. יכול להיות שהבחור הזה עושה טבח במקום צפוף. ומה היו אומרים אז על ה'מישטרה'?

אני מצטער שהוא נהרג, אבל אני שמח שמענו אסון עוד יותר גדול. בקשר לשמועות שהוא לא התכוון לירות — זה לא נכון. הוא ירה לכיוון השוטרים, והיה לנו חשש רציני שחייבני הערובה כסכנה. הבחור היה מוכר לנו וידענו שהוא נואש ומסוכן. אפשר לנהל משאומתן עם מי שמרבר, אבל כשיוורים — צריך לירות! עד כאן גירסת המישטרה.

מיהו מישל בוחבוט?

מישל (23) בא ממישפחה הרוסה. כשהיה בן 10, התגרשו הוריו. הוא היה הבן הבכור. אביו הרוויח ממסורת עלובה כשטריליוני של עצירים, האם היתה עקרת-בית. אחרי הגירושין גישה האב בשנית ועבר לגור עם מישפחתו החדשה ברחוב גאולה בתל-אביב. האם עברה לרחובות.

מישל גויס לצה"ל בחודש אפריל 81. אך לא הצליח להתאקלם במסיגרת הצבאית.

העובדים הסוציאליים הגרירו אותו במילום הבאות: "בעל רמת אינטלי-גנציה טובה, אותה לא הצליח לממש עקב בעיותיו. הנ"ל לא שיתף פעולה עם המטפלים, היה רחוי עליידי

הנהג הפצוע יצחק איצקוביץ שוכב פצוע בבית-החולים. במכוניתו נסעו כל בני-הערובה. המכונית נהרסה כליל בהסתערות השוטרים ובעליה, שנהג כל הדרך, נפצע.

ההורים. את ילדותו בילה בפנימיות שונות, אך כשום מקום לא החזיק מעמד." גם בצבא הוא לא החזיק מעמד.

העולם הזה תובע:

1. לחקים גוף חוקר מחוץ למישטרה, שיבדוק את נסיבות הפרשה.
2. לבדוק מדוע לא הניחו השוטרים לאביו של החוטף לרבר אליו, ולנסות לשכנעו להסגיר את עצמו.
3. לבדוק מדוע נתן מסביל המישטרה הוראה להסתער על המכונית, כשהוא עצמו לא היה כלל בשטח ולא היה מסוגל, על כן, להעריך את הנסיבות.
4. לבדוק מדוע ירו השוטרים במישל בוחבוט כדי להרוג, ולא ניסו להמם אותו, או לפצוע ולהוציא אותו ממכלל פעולה.
5. לבדוק את הוראות הפתיחה-באש של אנשי היחידה ללוחמה בטרור, ולבדוק מדוע בכלל הובאה יחידה זו לאירוע בזה, שלא היה סינוע הבלני וגם לא הטיפה של ממש.

בני הערובה קלודין פרץ עם בתה מירי בת ה-6. השתיים להסתערות המישטרה. הן נפצעו מיריות השוטרים, ועברו כמה ניתוחים.

בנובמבר 82, שוחרר מהצבא מסיבות של אי-התאמה, אחרי קריירה צבאית קצרה, בת שנה וחצי, שהיתה רצופה בתקופת-מאסר רבות, שנגזרו עליו בשל נפקדויות ועריקות.

גם כחיים האזרחיים לא מצא הבחור יפה-התואר וגבה הקומה את מקומו. אחרי שנעצר כמה פעמים כחשוד בפריצות, גירש אותו אביו מן הבית, כדי שלא ישפיע לרעה על המישפחה.

אחר חודש עזב מישל את הדירה והגיע להסדר עם בעל-הבית, לפיו שילשל לכיסו חלק מיתרת שכר-הדירה, ששילמה העיריה.

אז עבר לגור בבית-אמו שברחובות. גם כאן לא שפר עליו גורלו. האם לא פעם כינתה אותו "גנב", ומישל הירבה להכות אותו. עובדים סוציאליים שטיפלו בו הרגישו, כי למרות חיצוניותו היפה ובגדיו המסודרים והמגוחצים תמיד, היתה במישל אלימות רבה.

חולצה נקובת כדורים

אחרי שתבסו הפעמים בהן היכה את אמו, פנתה זו לבית-המישפט, ושופט הוציא צו שאסר על מישל להיכנס לבית-האם. מאז הירבה לגרוד בין בתי חברים וקרובים, כשבכל מקום הוא מאכסן קצת חפצים אישיים. לא היה לו בית של ממש.

לפני שבועות אחרים הפך את צור המניעה, ושוב נכנס לביתה של אמו ורב איתה. זאת היתה הסיבה שה' מישטרה באה לעצרו, בלילה שעתידי היה להסתיים במירדף-הרמים.

הגיבורה השניה של הפרשה היא מוזעזעת היא קלודין פרץ (26), שכנתו היפה של מישל בוחבוט. היא מכירה אותו שיטחית מזה שנים. בשלושת החודשים האחרונים התהדקה הליכי רות, כשמישל היה מתארח אצלה בשעות היום. בלילה היה הולך לישון אצל קרובי-המישפחה או חברים. גם בעלי הכיר אותו. אני נשואה ואם לשניים. יש לי תינוקת בת ארבעה חודשים. היא מכירה את מישל יותר טוב מאשר את אבא שלה, כי הוא היה משחק איתה שעות.

"כתבו שהיה לי ריב עם בעלי ושהיה לי קשר רומנטי עם מישל. שני הדברים לא נכונים, פשוט שטויות. מישל חיפש בית חם, כי אף פעם לא היה לו רבר כזה.

"הצטיישה לפני ההלוויה כבר לא יכולתי לסבול עוד. קרעתי מעצמי את האינפוזיה ונסעתי לבית-הקברות, ל-הלוויה של מישל. לפני זה עברתי בבית. לא יכולתי להישאר שם. הכל הפוך ומוכיר לי את מישל. מה שנשאר ממנו זה כמה קולבים עם כמה חולצות וכמה זוגות-נעליים.

"שמתי בכית בארון את החולצה תכלת שהוא אהב. לא זרקתי אותה. היא קרועה מהכדורים ומלאה בדם." בהלוויה לא החזיקה קלודין מעמד, כמו שאר המשתתפים, שביקשו לר-אות בעיניהם את הגופה נקובת-הכדורים. בכוח רב הצליחו אנשי החברה-קדישא וכמה בני-מישפחה למנוע את הסרת התכריכים.

(המשך מעמוד 35)

לשלוח יד בסחרי-קרקעות, ידע כי לעולם לא יוכל לנסוע לירדן, שם יוטל עליו עונשי-מוות אם יתפס. אבל הוא ידע כי יש הרבה כסף במיסתרי-קרקעות. במשך השנים עשה הוזה עתק.

ביתו בכפר חבלה הוא ארמון לכל דבר. הונן מוערך על-ידי אנשים המכירים אתו בעשרה מיליון דולר, ויש המעריכים אותו בהרבה יותר מזה.

בתחילת דרכו, כאשר הסוחרים טרם הכירו אותו, נתן עודה את אדמות מישפחתו כעריבות עבור דמי-הקדימה שקיבל. אחרי-כך התבססו העסקות על אמון.

"כל מה שעודה עושה הוא למד מהיהודים", אומר סוחר יהודי, המכיר אותו היטב. אין כמעט קרקע בגדה שנמכרה ליהודים שלא עברה דרך עודה. הוא היה שותף לסוחרים יהודים בפרייקטים שונים, גם שמואל עינב היה שותף שלו באחת העסקאות הגדולות.

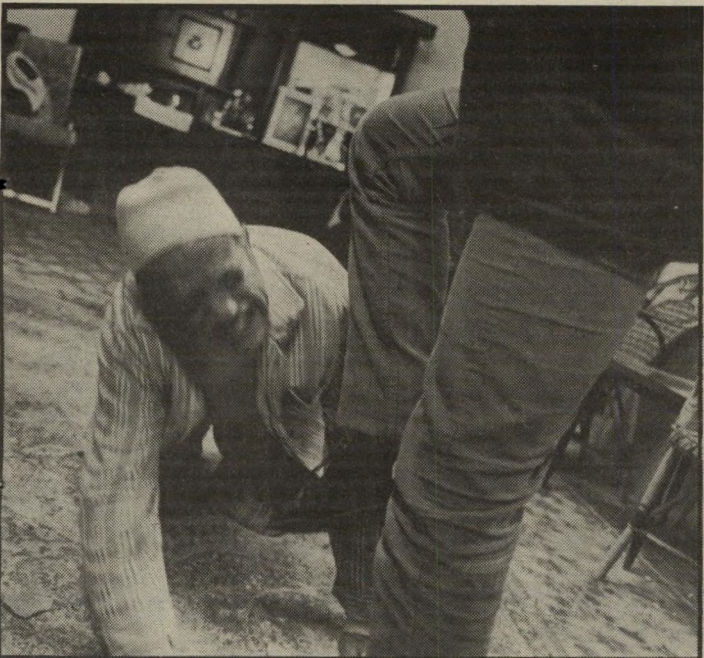
אבל לא רק סוחרים הם חבריו של עודה. עורכדין, חברי-כנסת ואפילו

שטרומן, הצהירה התובעת רחל שיבר, כי עודה יעצר בזמן הקרוב. מאז, עבר יותר משבוע ימים עד שעודה נעצר. יותר משבוע הסתובב החשוד חופשי, ויש אומרים כי ניצל את הזמן לבקר בכנסת ולפגוש שר בכיר. מרוע לא נעצר עודה מייד אחרי מעצר שלושת חברי הרשת היהודים? על כך יש תשובות שונות.

"לא היה צורך לעצור אותו. לאן הוא יכול לברוח? הרי לירדן הוא לא יברח!" אמרו בצחוק אנשי-מישטרה. "נתנו לו זמן לסדר את העניינים שלו, לתאם גירסות עם כל המי ומי, שהיו שותפים בעבר, ולקבל מהם הבטחות שונות כאשר לעתידו, אמרו אחרים, חשדנים יותר.

עודה נעצר ביום הרביעי בשבוע שעבר על-ידי שילטונות הצבא. מע"צרם של שלושת החשודים היהודים הוארך ב-15 ימים נוספים, ביום השישי השבוע.

הישראלים החשודים נחכרות כרשת היופיים הם אנשים קטנים למדי. אברהם סלים הוא נגר, אנאלפבית ושחקן-קלפים. הוא טען בבית-המישפט כי הוא מכיר את עודה

גולי-ארדמה בסרט "הלילה בו נולד מלך" לא משחק קלפים, לא שותה, אוהב את אשתו

ממישחקי-קלפים, וכי בנה ארון בביתו של הסוחר. יהושע מירחי הוא אחיו של שמוטוב מירחי, שנרצח לפני עשר שנים על חו"פים. כרצח זה הורשע אז סלומון אבו.

גם יהושע מירחי טוען כי הכספים שקיבל מעודה היו חובות ממישחקי-קלפים. סוחר ישראלי, המכיר היטב את עודה, מספר כי גירסה זו אינה סבירה: "עודה לא משחק קלפים, לא שותה, ואוהב את אשתו", אומר אותו סוחר.

"ימות בכלא"

אם אומנם יתאשרו החשדות, ויתברר כי עודה עמד בראש רשת שזיפה יפויי-כוח למכירת אדמות במירמה, יתכן שגילה כי קל יותר להשיג אדמות בדרך של זיוף מאשר בדרך של איומי אקדח המוצמד לרקת. השאלה הגדולה המנקרת בלכם של רבים, מיום מעצרו של עודה, היא: האם הוא ידבר?

כביטנו של עודה חבויים סודות היכולים להפיל רבים וגדולים. אמר מי שאמר, כי במשך השבוע, מאז שנודע על מעצרו הקרוב ועד שנעצר, הצליח עודה להסדיר לעצמו חסינות מסיימת תמורת שתיקתו.

"עודה לא ידבר", אומרים מכרי, ואחרים מוסיפים: "אם ידבר, ראשו אינו שווה מאומה." הם רומזים, כי אם יעז לפתוח את פיו — ימות בכלא. והגירסה הרשמית תהיה כי הוא התאבד" הם מוסיפים.

ביקור בכנסת

כאשר נעצרו שלושת הישראליים החשודים ברשת היופיים, כי 18 ביולי השנה, הועלה מייד החשד כי אברהם סלים, יהושע מירחי ומיכאל ארון עובדים בשירותו של עודה. אך בתחילת הדיון חששו סניגוריהם אפילו להעלות את שמו המפורש.

הוא כונה על-ידי "אישה-מפתח", ונרמז רבות על קשריו ועל חשיבותו. מאחר שבעיתונות נרמז כאילו מדובר בחבר-כנסת או חבר-ממשלה, כתב השופט אורי שטרומן במפורש, כי אישה-מפתח "איננו אישיות בכירה ואף איננו עומד לבחירה".

יתכן שאוהרי ישראל אינם מכירים את שמו של עודה, והוא אינו נחשב אצלם כאישיות בכירה. אבל בגדה הוא מלך. בעת הדיון אצל השופט